

Z PRÁVNÍ PRAKSE

Z administrativních nálezů nejv. správního soudu.

Při rozhodování o žádosti za povolení stavby průmyslového neb obchodního závodu podle § 121 č. 11 moravského stavebního řádu (obdobně podle § 117, č. 8 českého stavebního řádu) uvnitř města či uzavřené osady musí úřad stavební uvážiti, zda příslušná provozovna bude i při zachování kautel, předepsaných v řízení živnostensko-právním, ohrožovati zdraví nebo veřejnou bezpečnost aneb obtěžovati své okolí. — V daném případě šlo o kovárnu, jež měla býti zřízena uvnitř zastavěné části města. Z rozhodnutí, jež bylo stížností naříkáno, vyplývalo, že příslušný úřad stojí na stanovisku, že předpis § 121, č. 11 mor. stav. řádu (obdobně i předpis § 117, č. 8 českého stavebního řádu) nedovoluje vůbec zříditi živnostenskou provozovnu, která může ohrožovati zdraví nebo veřejnou bezpečnost aneb obtěžuje své okolí, v uzavřených osadách. Tento názor by zajisté vedl příliš daleko, neboť smysl citovaného předpisu je jen ten, aby ze zřízení takové provozovny nevznikaly poruchy zájmů, jež stavební řád chrání. Těmto poruchám lze však zabrániti i tím, že v řízení o schvalování živnostenské provozovny budou stanovena opatření, která by vznik podobných poruch zamezovala. Pak ovšem je citovanému předpisu stavebního řádu plně vyhověno. Opačné stanovisko by vedlo nutně k úplnému znemožnění živnostenských provozoven v uzavřených osadách, což by smyslu stavebního řádu nijak nehovělo. (Nález nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 1934, č. 1975/32.)

Podle platného známkového práva jsou jako známky přípustná toliko označení dvojrozměrná; tvary tělesné o třech rozměrech jsou ze zápisu jako známky vyloučeny. — Stěžovatelka domáhala se stížností u nejvyššího správního soudu zrušení rozhodnutí ministerstva obchodu, které jí odepřelo zápis ochranné známky pro původní láhev, ve které bylo zboží uváděno do obchodu. Stížnost byla zamítnuta, ježto nejvyšší správní soud dospěl podrobným rozbořem zákona známkového z roku 1890 ve znění zákona č. 65/1913 ř. z. k shodnému názoru, který zastával žalovaný úřad. Již zákon z r. 1890 rozumí známkami ochrannými »označení«; slovo označení je pak zákonem vykládáno jako tajnopisy (šifry), nálepky a pod., a konečně jako obrazy (Sinnbilder). Všechny tyto výrazy nasvědčují tomu, že zákon měl na mysli tvary plošné. Tomu nasvědčuje i zákon č. 471/1919, který vyloučil ze zápisu označení zboží, obsahující obraz presidenta republiky; že pak obraz je útvar plošný (dvojrozměrný), je nepochybné.

Také technické předpisy známkového zákona o provádění zápisů známek jsou dokladem toho, že zákon má na mysli jen plošné tvary; pro zápis nutno totiž předložit obchodní a živnostenské komoře klišé — stoček známky, což je opět možné jen u tvarů plošných. — Nález zajisté vykládá naprosto přesvědčivě smysl zákonného předpisu o ochranných známkách. Jakási pochybnost, se kterou se nález vzhledem k dané situaci nemusel zabývat, kterou však zřejmě nepokládal za rozhodující v tom směru, aby mohla zvrátiti zásadně zaujaté stanovisko, vzniká jen tenkrát, uváží-li, že zákonodárství jiných států mohlo by připouštětí trojrozměrné známky, které by pak u nás nebylo možno vyloučiti vzhledem k zásadě, vyjádřené v pařížské unijní smlouvě (v redakci smlouvy washingtonské), že zápis v cizím státě připuštěné známky nelze odmítnouti z jiných nežli ve smlouvě unijní stanovených důvodů, mezi nimiž ovšem důvod, že u nás trojrozměrná známka není připuštěna, uveden není. Tím by se dospělo k tomu stavu, že ochrany známky trojrozměrné nemohl by dosáhnouti výrobce pro zboží u nás primérně zapsané, používal by jí však ten, kdo by zápis známky získal v cizím státě. (Nález nejvyšš. správ. soudu z 5. dubna 1934 č. 6196/34.)

Vrchní číšník v restauraci, zmocněný k inkasu peněz a vykonávající dozor nad určitým úsekem restaurace, je povinen pensijním pojištěním podle zák. č. 26/1929. — Předpokladem pensijní povinnosti vrchního číšníka je, že jeho činnost vyžaduje určité pohotovosti, výcviku, znalosti a zkušenosti, takže jeho činnost lze pokládati za činnost kupeckou, jak tento pojem nejvyšší správní soud již soustavně a ustáleně vykládá. — V konkrétním případě byla tedy právní otázka jistě bezvadně zodpověděna, lze jen se tázati, zda skutkové zjištění o tom, že vrchní číšník provádí inkaso peněz a vykonává dozor nad jinými číšníky v určitém úseku restaurace, stačí pro úsudek o jeho kupecké činnosti. Bylo by možno souditi, že tyto dvě okolnosti jsou příliš málo pro »kupeckou činnost«, která předpokládá, že z definice nejvyššího správního soudu vyplývá vždy i určitý stupeň duševní způsobilosti, jež však v pouhém inkasu peněz se nutně projevovali nemusí. Zdá se proto, že podrobení vrchního číšníka v restauraci pensijnímu pojištění pohybuje se na cestě extensivního výkladu zákona. (Nález nejv. správ. soudu ze 6. dubna 1934, č. 6873/34.)

Krytím neoprávněného provozu živnosti osobou třetí, stihatelným podle § 133 lit. c) živn. řádu jest rozuměti takovou součinnost oprávněného živnostníka, která je určena a způsobila k tomu, aby bylo způsobeno nebo podporováno provozování živnosti osobou k tomu neoprávněnou. — Při krytí vykonává vlastní činnost, která je svou podstatou provozováním příslušné živnosti, osoba neoprávněná, skrývající se za oprávněným živnostníkem. Skutková

podstata krytí je dána i tehdy, když také osoba kryjící účastní se nějak provozu, ovšem krytý musí sám býti pánem provozu, kdežto součinnost kryjícího je jen určitou složkou při provozu živnosti osobou neoprávněnou, majíc jen za účel dokonalejší zastření skutečného stavu věci. — Tato definice krytí, jakkoli velmi opatrná, je krokem ku předu, neboť pamatuje na případy, kdy oprávněný živnostník účastňuje se sice jen malou měrou, avšak přece, provozu živnosti osobou neoprávněnou, kterou kryje. Bohužel dobrá snaha soudu je v těchto případech pravidelně zmařena obratnou obranou trestaných živnostníků a nedostatečnou parátností úřadů. (Nález nejvyš. správ. soudu z 10. dubna 1934, čís. 5769/34.)

Z toho, že po zamítnutí žádosti o koncesi hostinskou pro nedostatek místní potřeby, udělí úřad nové koncese hostinské, neplyne nic pro vadnost úsudku úřadu o místní potřebě v době rozhodování o první žádosti. — Skutkový stav i formulace stížnosti nenutily nejvyšší správní soud v daném případě, aby celou otázku rozvinul. Avšak je možno si věc představit ve formě ryzí: Uchazeč o koncesi hostinskou je zamítnut pro nedostatek místní potřeby s náležitým odůvodněním. V odvolání namítá, že úřad první stolice nedošel k úsudku o nedostatku místní potřeby bezvadným způsobem. Dříve nežli odvolací stolice odvolání zamítne, udělí úřad první stolice hostinskou koncesi (se stejnými oprávněními) jinému uchazeči. Po zamítnutí odvolání jde první žadatel k nejvyššímu správnímu soudu a dovozuje, že místní potřeba nebyla správně v jeho případě zjištěna, čemuž nasvědčuje zejména ta okolnost, že u jiného žadatele nebyl v přibližně stejné době a za stejných poměrů nedostatek místní potřeby shledán. V tomto případě bylo by sotva lze vystačiti s obratem, že z kladného rozhodnutí o jedné žádosti neplyne nic pro správnost úsudku o místní potřebě při rozhodování o druhé žádosti. Tu by snad opravdu bylo lze říci, že úsudek úřadu ze zjištěného skutkového základu účinný je v rozporu se zásadami logického myšlení. (Nález nejvyš. správ. soudu z 13. dubna 1934 č. 7577/34.)

Všecky záležitosti veřejného zdravotnictví náležejí do kompetence ministerstva veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy, zřízeného zákonem č. 2/1918, i když podle právních předpisů předpřevratových spadaly do kompetence jiného ministerstva. — Nařízením bývalého uherského ministerstva orby č. 16.026/1898 vydaným podle zák. článku XLVI z r. 1895 o zákazu falšování polnohospodářských produktů, výrobků a zboží, byla upravena otázka udělování oprávnění ke zřízení veřejných chemicko-zkušebních, resp. mikroskopických laboratoří. V konkrétním případě zamítlo žádost o zřízení laboratoře ministerstvo zdravotnictví. Na námitku stížnosti, že toto ministerstvo vůbec nebylo příslušné, ježto podle citovaného nařízení

přísluší povolení udělovati ministerstvu zemědělství, odpověděl soud podrobným výkladem zákona č. 2/1918, že již podle obsahu označení ministerstva zdravotnictví, jak mu bylo dáno zákonem č. 2/1918, přešla veškerá kompetence ve věcech veřejného zdravotnictví na toto ministerstvo, třebaže podle dřívějších předpisů náležely určité záležitosti do příslušnosti jiného ministerstva. Správnost této argumentace nálezu je nepochybná, avšak případ sám je dokladem toho, jak by bylo třeba věcnou kompetenci jednotlivých ministerstev zákonem upravit. (Nález nejvyš. správ. soudu z 13. dubna 1934, č. 16.625/32.)

Státní úředník ve veřejnoprávním poměru může svůj nárok na určité služební místo, které je systemisováno pro státní zaměstnance v soukromoprávním poměru, uplatňovati jedině u řádných soudů. — Státní úředník ministerstva železnic domáhal se stížností u nejvyššího správního soudu zrušení rozhodnutí tohoto ministerstva, kterým mu bylo odepřeno povýšení do vyšší platové stupnice, na něž podle svého názoru nabyl nároku tím, že mu byla svěřena určitá funkce u ředitelství státních drah (kde jsou systemisovaná místa pro zaměstnance v soukromoprávním poměru). Podle nálezu nejvyš. správního soudu uplatňoval takto zmíněný úředník nárok v soukromoprávním poměru služebním, pročez soud stížnost pro nepřípustnost odmítl. — Bylo by ovšem proti tomuto právnímu názoru možno namítnouti, že úředník uplatňoval na základě svého služebního poměru, který byl nesporně veřejnoprávní, požadavek, aby byl do služebního poměru soukromoprávního přeřazen. Šlo by tu tudíž o změnu služebního poměru, která ovšem nemůže býti provedena bez souhlasu příslušného služebního pána. Pokud však ke změně nedošlo, zůstává služební poměr veřejnoprávní. Kdyby vznesenému požadavku bylo vyhověno, pak by dotýčný akt ministerstva měl dvojí stránku: jednak by byl zrušen poměr veřejnoprávní (to je možné jen správním aktem), jednak by byl založen poměr soukromoprávní (prohlášení strany). Při zamítnutí požadavku má se věc tak, že bylo vysloveno, že veřejnoprávní poměr zůstává beze změny; to však je zajisté výrokem správního úřadu, který má všechny vlastnosti správního aktu. (Nález nejvyš. správ. soudu ze 17. dubna 1934 č. 7644/34.)

Pojištění nemocenské podle zákona č. 221/24 vylučuje pojištění téže osoby u Léčebného fondu podle zák. č. 221/1925. — Pensionovaný státní zaměstnanec v soukromých službách byl řádně pojištěn u určité nemocenské pojišťovny. Současně byly mu však sráženy příspěvky pojišťovací pro Léčebný fond. Stížnost tohoto fondu proti rozhodnutí ministerstva sociální péče, jímž bylo fondu uloženo přijaté příspěvky vrátiti, byla zamítnuta, a to v podstatě s odůvodněním, že pojistná povinnost podle zák. č. 221/25 je dána jen tehdy, pokud příslušný zaměstnanec není podroben nemocenskému pojiš-

tění podle zák. č. 221/24. Ve stížnosti bylo také namítáno, že v daném případě bylo pojištění u Léčebného fondu založeno řádnou přihláškou, takže vzniklo pojištění dobrovolné. Tím bylo naráženo na judikaturu nejvyššího správního soudu, podle níž pojištění podle zákona č. 221/24 nastává podáním přihlášky a jejím přijetím i tehdy, jestliže dotyčná osoba nebyla pojištěním povinná, se všemi důsledky obligatorního pojištění. Avšak soud poukázal v odpovědi na tuto námitku, že mezi zákony č. 221/24 a 221/25 je závažný rozdíl, zejména v tom, že podle kategorického předpisu § 1, odst. 1., lit. d) zák. č. 221/25 je dvojí pojištění, totiž u Léčebného fondu a u příslušné okresní nemocenské pojišťovny nebo bratrské pokladny vyloučeno. (Nález nejvyš. správ. soudu z 19. dubna 1933 č. 11.627/31.)

Nedostatečné precisování, pro který správní přestupek je obviněný trestán, zakládá vadu řízení. — Prvá stolice odsoudila obviněného pro přestupek § 22 živn. řádu, ježto provozoval zprostředkování koupě a prodeje realit, ačkoli neměl potřebné koncese, a ježto se kryl při tom živnostenským oprávněním jiné osoby. Druhá stolice trestní nález potvrdila a uvedla, že obviněný byl potrestán pro přestupek § 22, resp. 55 živn. řádu, ježto provozoval živnost zprostředkování koupě a prodeje realit, nemaje k tomu potřebné koncese, ani potřebného schválení jako náměstek, ev. pachtýř, a kryje se při tom živnostenským oprávněním jiné osoby. Toto rozhodnutí bylo zrušeno, ježto úřad přesně nezjistil, zda šlo o přestupek § 22 nebo 55 živn. řádu. — V trestních věcech správních zajisté nutno obzvláště přísně hleděti na zachování procesních předpisů a na to, aby trestní nález bezvadně dával na jevo, jaká je skutková podstata deliktu a jaký právní předpis je aplikován, avšak zdá se, že přítomný nález šel příliš daleko v této opatrnosti. Jak prvá, tak i druhá stolice vycházejí ze skutkové podstaty přestupku § 22 živn. řádu. Vyšší stolice jen na víc přidala k tomu ještě přestupek § 55. Kdyby bylo ke zmínce o přestoupení tohoto předpisu v rozhodnutí druhé instance nedošlo, nebylo by důvodu ke zrušení rozhodnutí. Pak však by bývalo stačilo zrušiti rozhodnutí, pokud jednalo o přestupku § 55, a jinak stížnost — nebylo-li jiných důvodů pro zrušení rozhodnutí — zamítnouti. (Nález nejv. správ. soudu z 20. dubna 1934 č. 8011/34.)

Jestliže v trestním řízení správním vznikne spor, zda činnost, pro kterou je obviněný trestán, nevybočuje z mezí jeho živnostenského oprávnění, musí býti předem rozřešena otázka rozsahu živnostenského oprávnění podle § 36, odst. 2. živn. řádu. — Trestním nálezem první stolice byl živnostník potrestán proto, že provozoval živnost sprostředkování koupě a prodeje realit, nemaje k tomu koncese podle zák. č. 203/1925. Obhajoba trestaného, že běželo jen o provozování živnosti sběratelství inserátů do veškerých časopisů, k čemuž byl podle

svého živnostenského listu oprávněn, byla zamítnuta oběma stolicemi s odůvodněním, že uveřejňování inserátů pro zákazníky, jimž v případě poptávky obviněný sděluje jména zájemců, má všechny znaky soukromého sprostředkování podle zák. č. 203/1925. Soud zrušil naříkané rozhodnutí pro vady řízení, vysloviv zásadu v předu citovanou, a dodav, že zvláštní řízení o rozsahu živnostenského oprávnění nelze obejít tím, že se použije trestních ustanovení živn. řádu, a to ani tehdy ne, když korporace, jejichž slyšení je při vydání rozhodnutí podle § 36, odst. 2. živn. řádu předepsáno, své vyjádření snad podaly, nebo bylo-li jejich stanovisko z provedeného řízení známé, neboť takovým postupem je strana zbavena práva, zákonem jí zaručeného, aby vyvolala po případě o sporné otázce rozhodnutí ministerstva obchodu. — Stanovisko v nálezu vyslovené je ovšem ve shodě s judikaturou býv. vídeňského správ. soudního dvora. Avšak o jeho správnosti lze mít pochybnosti. Proč by úřad vydávající trestní nález nemohl i prejudiciálně řešit otázku o rozsahu živnostenského oprávnění, není jasné. Positivní právní předpis to nezakazuje a všeobecná zásada (dnes § 44 správního řízení) mluví pro opak. Praxe vídeňská byla odůvodněna jediné úvahou účelnosti. Ježto totiž podle § 48 zák. o spr. soudě (u nás zrušeného) byly trestní věci správní z kompetence správního soudu vyloučeny, bylo účelné, aby před vydáním trestního nálezu byla pravoplatně vyřešena otázka rozsahu živnostenského oprávnění. Tato účelnostní úvaha u nás nemá místo a juristicky lze názor soudu stěží nezvratně obhájit. (Nález nejvyš. správního soudu z 20. dubna 1934, čís. 6214/34.)

Podle zákona č. 221/24 ve znění zákona č. 184/1928 není okresní úřad, u kterého bylo nesprávné odvolání proti platebnímu výměru okresní nemocenské pojišťovny podáno, povinen, aby odvolání v rekursní lhůtě vrátil anebo na příslušné místo podací sám doručil. — Podle § 239, odst. 5. zák. č. 221/24 ve znění zákona č. 184/1928 je proti výměrům nositelů pojištění podati opravný prostředek u příslušného nositele pojištění. V daném případě obsahoval výměr okresní nemocenské pojišťovny poučení, že si lze z něho stěžovati u příslušného okresního úřadu, toto poučení bylo však podle správních spisů škrtnuto a na jeho místo bylo přitištěno poučení, že stížnost lze podati »u okresní nemocenské pojišťovny k okresnímu úřadu«. Stížnost vytýkala, že na platebním výměru byla uvedena dvě různá právní poučení a že odvolání bylo podáno včas u okresního úřadu, k čemuž byl stěžovatel sveden nejasným právním poučením. Soud námitku stížnosti zamítl, vycházeje se stanoviska, že škrtnutí nesprávného právního poučení dávalo zřetelně na jevo, že neplatí a že tudíž strana má se řídit poučením druhým, které bylo přitištěno. — Z nálezů je patrné, že vina z nesprávného podání odvolání byla výlučně na stěžovateli. Jinak však nutno při-

znati, že ani druhé právní poučení: »u nemocenské pojišťovny k okresnímu úřadu« není zcela jasné a že může u osob, které nemají dostatečnou inteligenci, vyvolati nesprávný dojem. Ježto pak právní poučení má výlučně účel chrániti stranu, bylo by lze právem žádati, aby poučení nezůstavovalo naprosto žádnou pochybnost pro každého průměrného občana. (Nález nejv. správ. soudu z 21. dubna 1934, č. 12.484/33.)

Zákaz sbírek milodarů podle patentu z 10. září 1773 bez povolení úřadů je všeobecný, aniž činí rozdílu podle povahy sbírky. — Stěžovatelka byla potrestána pro přestupek patentu z 10. září 1773 č. 1520 proto, že konala veřejné sbírky dům od domu. V řízení i v soudní stížnosti bránila se stěžovatelka tím, že v daném případě šlo o čistě charitativní podnik, kde mělo býti co nejrychleji pomozeno a kde i stát poskytne podporu. Soud stížnost zamítl, odůvodniv nález tím, že podle patentu z r. 1773 lze konati sbírky jen s povolením úřadu. Na účelu sbírky nezáleží, ježto patent nařizuje zcela všeobecně, aby byl pozastaven a potrestán každý, kdo při sběratelské činnosti nemůže se vykázati úředním povolením. — O správnosti nálezu nelze pochybovati. Nesvědčí však o dobré činnosti naší legislativy, jestliže materie jako je konání veřejných sbírek, která v praktickém životě je velmi živá, je dosud upravena patentem z 18. století, který je nejen občanstvu vůbec, ale i většině úřadů ve svém původním znění téměř nepřístupný. (Nález nejv. správ. soudu z 21. dubna 1934, č. 7670/34.)

Odhláška pojištěnce ze sociálního pojištění podle § 17 zák. č. 221/24 ve znění zákona č. 184/1928 musí pocházeti od zaměstnavatele. Pro účinnost její je však nerozhodné, zda a jak je podepsána. — Spor točil se o otázku, zda zaměstnavatel platně svého zaměstnance z nemocenského pojištění odhlásil či nikoli. Stížnost hájila názor, že platnou je odhláška jen tehdy, byla-li opatřena řádným označením firmy podle firemního rejstříku; v daném případě byla odhláška opatřena pouze razítkem firmy bez podpisu, takže odhláška nebyla platně učiněna. Soud vyslovil, že pro platnou odhlášku stačí, byla-li podána zaměstnavatelem, při čemž předpisy obchodního zákona o znamenání firmy nejsou rozhodné. Za odhlášku řádnou nutno pokládati i tu, kterou neučinil zaměstnavatel, nýbrž která se stala s jeho vědomím a souhlasem, nebo kterou zaměstnavatel dodatečně schválil, na př. tím, že přestal za odhlášenou osobu platiti pojistné. Neplatnou by ovšem byla odhláška učiněná bez vědomí a proti vůli zaměstnavatele. — Výklad zákona, soudem podaný, odpovídá účelu i smyslu zákona. Důsledky mohou ovšem býti velmi příkré pro zaměstnavatele. Nebude také vždy snadné zjistiti, zda odhláška pochází od zaměstnavatele, zda o ní věděl anebo zda s ní nesouhlasil. Na druhé straně stojí však potřeba určité jistoty u nemocenské pojišťovny, která musí věděti, zda má s určitou odhláškou počítati

či nikoli, aniž lze na ní žádati, aby složitou cestou zjišťovala, zda skutečně má před sebou platnou odhlášku. (Nález nejv. správ. soudu z 28. dubna 1934, č. 8683/34.)

Z finanční judikatury nejv. spr. soudu.

Pokud jde o **přímé daně podle zákona č. 76/27 Sb.**, zabýval se soud opětne spornou otázkou odčitatelnosti příspěvků členům rodiny a vyslovuje v nálezu z 9. III. 1934, č. 6947/31, k

§§ 15 č. 2. a 17 č. 4.: Stěžovateli nebyl při vyměření důchodové daně za roky 1927 a 1928 odečten od zdanitelného základu příspěvek poskytovaný nezletilému synu D., studujícímu v cizině. V odvoláních uplatňoval stěžovatel, že jeho syn D. není vůbec zdejším příslušníkem, již od let nežije s ním ve společné domácnosti, zdržuje se stále v cizině, a že mu stěžovatel poskytuje měsíční příspěvky k úhradě školních a vyživovacích výdajů, takže nejde o dočasné přerušeni skutečného spolubydlení, a má proto stěžovatel nárok, aby mu ve smyslu § 15 č. 2. byly tyto pravidelné příspěvky sraženy z daňového základu. Stížnost na rozhodnutí, zamítuvší odvolání uznal soud za bezdůvodnou, vysloviv:

Syn D., jemuž stěžovatel v letech 1927 a 1928 zasílal příspěvky, byl v té době nezletilým. Podle odst. 4. § 5 zák. o př. d. nezletilé děti, žijí-li s hlavou rodiny ve společenství domácnostním, jsou příslušníky rodiny. Stížnost sama uvádí, že společenství domácnostní je mezi hlavou rodiny a osobami v § 5, odst. 4. uvedenými, žijí-li tyto osoby s hlavou rodiny ve spotřebním společenství, t. j. dostává-li se jim ukájení jejich životních potřeb v rámci a z prostředků tohoto společenství. K tomu dlužno dodati, že toto spotřební společenství nevyžaduje nezbytně stálého spolubydlení všech osob, tvořících skutečně spotřební společenství. Není tedy na závalu ani, nastalo-li z určitých důvodů skutečné spolubydlení na př. za účelem studií. Dle toho pak syn D., který zůstal za účelem studií v cizině, když se jeho otec přestěhoval do Prahy, jest ve spotřebním společenství se stěžovatelem, jímž je nesporně úplně udržován z prostředků tohoto společenství. Tvrdí-li stížnost, že cit. zákonné ustanovení předpokládá, že společná domácnost t. j. jak stěžovatel as míní společné spolubydlení alespoň dočasně musí trvati, nemá toto tvrzení opory v zákoně, a rovněž okolnost, že společného spolubydlení mezi stěžovatelem a jeho synem v tomto státě vůbec nebylo, není rozhodující. Žil tedy nezl. syn stěžovatelův v letech 1927 a 1928 ve společenství domácnostním v zákoném smyslu se stěžovatelem a byl příslušníkem jeho rodiny dle odst. 4. § 5.

Podle § 17 č. 4. nelze však výdaje na byt a výživu přísluš-